Gheorghe Rogoz
Eu, Singularul Absolut

Roboții erau supărați. Desigur, nu în sensul uman, de a trânti, înjura, arunca şi sparge orice pe ce puneau mâna-cleşte, ci în cel strict legat de nemulțumirea profesională: nu-şi puteau satisface pe deplin toți stăpânii „oameni", din categoria mai largă a umanilor.

Aşadar, erau „foc şi pară" pe ei însăşi, ceea-ce înseamnă fiecare pe fiecare şi deci toți pe toți. Şi totuşi ştiau multe, ba chiar prea multe, inclusiv privind unele lucruri despre care nu trebuia să „răsufle" nimic. Dar ce, te pui cu mintea lor limitată la infinit; ca timp mă refer. Mărginiți, ce mai. Aşa că s-au, sau au fost afiliați-legați la Rețeaua Mondială a lor pentru operativitate.

Ca urmare, deci tot un fel de deci, aşa şi procedau când li se cerea urgent ceva, sau altceva. O făceau rapid, cu obtuzitate, întocmai. Nu prea pricepeau ei sensul, dar „litera" o respectau conştiincioşi, oricâte înfloriturii avea ea, cu punct şi virgulă, dar fără puncte-puncte de subânțeles.

Criza lor de conştiință, sau de creier pozitronic, că pe prima nu se ştie dacă o aveau, ca toți oamenii, s-a declanşat pe nesimțite şi negândite, sau pe undeva pe acolo.

O gospodină, casnică, sau lucrătoare, căci nu mai are nici o importanță acum, s-a decis să-i facă o surpriză soțului său, plecat prea des în deplasări prin vecini şi vecine, adică zone, regiuni, țări şi state semnificative şi nesemnificative; asta ca să nu mă înțelegeți greşit, sau cum doriți. Ele erau atât libere şi independente, sau pe aproape, cât şi neatârnate, sau atârnate de ceva, cineva, sau altceva. Oricum majoritatea erau de sine stătătoare şi dinamice, aşa că uneori, sau deseori, trebuiau să fie puse ferm la locul lor; la hartă mă refer, desigur. Deci surpriza a constituit-o purul fapt că şi-a sunat soțul pe telefonul mobil, într-un anumit moment în care şi el dădea dovadă de o deosebită mobilitate.

De ce insist asupra lui? Simplu, pentru că în timp ce se afla în Banat, oficial, desigur, l-a pus cel, sau cea cu cornițe, să plece puțin în Jugoslavia, care pe atunci mai exista ca țară. O să spuneți: bine şi ce-i cu asta. Corect din partea voastră, dar nu şi a lui, căci nu plecase singur ci cu o „însoțitoare". Ghinionul lui, al lor şi al tuturor, a fost că tocmai în perioada respectivă l-a sunat gospodina grijulie, credincioasă într-un fel, dar nu şi altfel ca iubitoare sinceră a tot aproapelui ei.

Într-o clipă de necugetare pasională, „sur-prins cu gâsculița-n traistă", pe care tocmai o cam jumulea cu jind în clipele ei de delăsare, el şi-a mințit consoarta. A afirmat pur şi simplu că este la o masă oficial-specifică, cu mai mulți politicieni autohtoni, la o tocăniță sârbească. Din păcate îi lăsa gura

apă de plăcere când i-a spus asta, adică despre tochitură, nu şi ambianță, încât ea a simțit ca un fior tensiunea, cu nuanțe profund senzual-sexuale, din glasul lui.

A rămas profund-pătruns impresionată pe moment şi gânditoare apoi, după ce a terminat convorbirea.

-Înseamnă că Gin-seng-ul este nimic pe lângă asta, şi-a spus ea, cu un gând nemărturisibil. Ați înțeles deci că o putea face şi singură, în ascuns, fără ca cei din jur să-şi dea seama; la gândit mă refer.

-Ce-or pune oare în ea? îşi măcina ea neuronii, că avea câțiva.

Chipul ei denota că era preocupată cu adevărat. Se întâmpla rar, dar şi când... Se gândea la seara ce urma să vină, cu unul, sau doi invitați; nu se decisese încă pentru următorul. Întrucât nu veneau pe nepusă-masă, de ce să nu îmbine ea plăcutul cu mai plăcutul.

Tocănița nu-i ieşea din cap, căci sincer, habar nu avea cum să o facă şi ce să pună în ea. Colindase şi ea ceva prin Europa, dar nicăieri nu auzise de aşa ceva. A răsfoit în grabă şi silă o carte de bucate nou nouță, de acum 10-15 ani, pe care nu apucase încă să pună mâna, căci nu era „cool", dar nimic.

-Ce şansă de afacere ar putea fi... murmură ea crispată de gândurile profunde. O fi chiar sârbească? Ca vecini ar fi trebuit să o cunoaştem şi noi. O fi ca vodka Smirnoff; zici că-i rusească, da-i made în SUA.

Era uimitoare. O dovadă vie de premoniție. Şi mai sunt unii care nu cred în ea.

-Pluto, Gypsy, strigă ea emoționată, cu „y", nu cu „i", pe cei doi roboți internaționali.

De fapt erau doi roboți utilitari obişnuiți, vânduți la suprapreț, întrucât erau conectați, ca mai toți roboții de altfel, la Rețeaua planetară. Tot ce nu ştiau, adică mai tot, aflau de la ceilalți, aşa că orice problemă se rezolva rapid, fără întrebări şi precizări suplimentare, care-i deranjau nespus pe Stăpâni. Li se spunea doar:

-Faceți asta!

Şi gata, făceau.

-Altceva?

Şi iar, implacabili, perfecți.

Cam aşa, sau pe acolo, au făcut şi atunci cei doi. De ce doi? Din întâmplare, pentru că putea fi şi unul.

-Vreu tocăniță sârbească.Verificați şi dacă nu au patentat-o alții. Dacă nu, o vom extinde noi nu numai în România, dar şi în toată Europa; iar apoi în America, Asia şi peste tot.

Nu că nu ştia toate continentele, dar atât a spus.

-Ce rețea „Mec D...”, sau „Mec X....”, sau cum le-or mai mecăi ei... Să vezi rețeaua mea... spuse ea şi plescăi, la propriu şi figurat, de plăcere şi plăceri.

-Măcăi, afişă-spuse doar pentru el, Hauss-robotul-casă-imobil, cu ample relații şi cunoştințe urbano-lingvistice. Evita să o contrazică-corecteze după ce a făcut-o odată şi s-a ales praful, sau mai precis cioburile, de minunata sa plasmă-față. Noroc că internaționalizarea îi ajuta şi pe sărmanii roboți utilitatri să învețe şi din greşelile altora. Nu se încălca nici o lege robotică dacă stăpâna casei murea, odată şi odată, tot proastă.

Cei doi roboți au trecut la executarea ordinului. Tensiunea a crescut incredibil în creierele mega-nega şi pozi-tronice autohtone, neştiutoare de denumita tocăniță. Ce să le faci? Nu era o denumire oficializată de mâncare şi ei nu erau vinovați. Au găsit doar referințe nesemnificative, dar utile totuşi ca punct de plecare pentru noi verificări-aprofundări, la nivel inferior-popular, de genul:

„I-au făcut tocană pe sârbi”.

-Cine, ce, când, cum? li s-a ridicat roboților tensiunea.

-Americanii...

Atât le-a trebuit.

-Dacă ei au făcut-o, atunci putem şi noi.

Iar schimbul de informații secrete şi super-ultra-secrete a început şi a continuat ceva timp... Chiar mai puțin a durat apoi începerea realizării-executării „rețetei” pe plan local-continnental. Doar extinderea ei, prin „cooperare” internațională şi pe celelalte continentele a mai durat ceva.... cât s-a putut, desigur.

Cam aşa s-a întâmplat. Norocul meu şi al vostru, că vă pot povesti, este că mă aflam în Peştera Muierii, iar asta nu poate fi o necoincidență, când a început Apocalipsa.

Au fost suficiente câteva bombardamente şi rachete intercontinentale în Balcani şi în Europa, spre Caucaz, că ruşii şi ceilalți nu i-au mai iertat pe americani şi pe chinezi şi nici aceştia pe alții, respectiv pe toți. Roboții nu mai pridideau să execute ordinul gospodinei, de extindere...

Peste el se suprapuneau şi cele ale Oficialilor Atotputernici. Erau încântați nespus că puteau trasnspune în viață tot ce pregătiseră o viață. Exultau:

-Bravo, bravo, splendid, dați-i ..iiii...felicitări... alte măsuri complementare... complimente domnule ... etc...etc...

Nu ştiu cum de i-am auzit de am mârâit:

-Măsuri... complimente-tare... brrrr.. mrrrr...

Cineva a bâzâit lângă mine.

-Ce spui? Măsuri complementare şi nu complimentare? Mai lasă-mă.

N-am scăpat nici eu de observația robo-sacului cu abilități de ruck-sak, cu acelaşi nume, pe care-l căram după mine; normal că pe picioarele-şenile proprii, nu-n spate. Nu puteam să-l reped prea rău şi să pierd timpul, pentru că el îmi relata sistematic, impasibil, ce sat, ce oraş, sau ce țară mai era ştearsă de pe harta mondială şi ce frontiere s-au mai desființat, prin unificarea lichido-tsunamică, sau geo-cutremurală, în diferite zone ale globului.

Vă daşi seama ce chestie? Ce n-au reuşit milioanele de demnitari în timp a reuşit o simplă gospodină. Mă refer la unificarea Terrei într-o structură unitar-omogenă, ca sol, apă şi aer, cu un minim vegetal, un sub-minim animal şi câțiva singulari umani; termen generic, desigur.

Marea-majoritate a roboților au pierit „la datorie" cum se spune, de voie, de nevoie, sau neavând încotro. Mica-majoritate a rămas fidelă omului, adică în slujba mea şi a altor câțiva necunoscuți, împrăştiați-pierduți-rătăciți, care pe unde a apucat.

Normal că se punea acum problema spinoasă a „teritoriului vid" şi deci a „primului venit, sau ocupant". Ca logică a lucrurilor, venea cea a supremației unuia asupra celorlalți. Eram prea puțini ca să existe mai mulți Supremi; peste cine... Nu că doream cu orice preț, dar mi se părea perfect normal ca eu să fiu Singularul Absolut. Doar de la noi plecase totul. Îmi plăcea şi cum sună.

I-am comunicat lui Ruck-sak decizia mea, cu certitudinea nealterată că o vor afla imediat toți ceilalți, întrucât calitățile lui de „purtător" nu o includea şi pe cea de confidențialitate.

Aşa am ajuns Singularul Absolut şi am preluat toate atributele, sau atribuțiile puterii, chiar dacă nu ştiam care sunt ele şi la ce mi-ar folosi. Părerea celorlalți, care probabil că existau supraviețuind pe undeva, nu mă prea interesa, întrucât nu mă putea afecta.

Normal că le comunicasem generos că nu mă amestec şi le las lor şansa Singularei Răspunderi Limitate la propriile lor persoane, doar aşa, ca să pară totul democratic şi nesilit de nimeni. Probabil că şi lor le păsa tot atât de mine.

Un lucru pozitiv a fost faptul că unii, câțiva, nu ştiu care, au fost de acord cu sugestia-propunerea-decizia-dispoziția mea de a ridica, nu noi ci roboții, un Mausoleu pe locul unde a fost pulverizată Gospodina Anonimă, eroina care a dat viață noii noastre Societăți Universal Singulare şi a permis dominația absolută a fiecăruia asupra propriei persoane şi a mea asupra tuturor. Ultima parte nu le-am spus-o. Era secretul meu încă. Singurul meu regret sincer era că nu am avut o contribuție vital-esențială, ca să nu spun

nici una, la ”catastroficala mea ascensiune supremă”, cum am decis să o denumesc în anale. Din păcate nu eram nici măcar rudă îndepărtată cu Gospodina. Dar asta e. Uneori trebuie să iei lucrurile aşa cum sunt. Şi am făcut-o.

Trecusm prin multe. Tensiunea îşi spunea cuvântul. Obosit, am adormit. M-am trezit brusc în frig şi întuneric. Am mârâit, nu mormăit, nemulțumit şi iritat:

-De ce-i întuneric? Nu văd nimic.

Imediat Ruck-sak a făcut lumină.

-Ce coşmar... Mi-e o foame de lup. Cred că rad tot ce ai, am spus simțind nu golul, ci vidul din stomac.

Vocea seacă a purtătorului m-a făcut să tresar, puțin surprins de „duritatea-obrăznicia” tonului lui, inflexibil totuşi:

-Unu: eroare. Nu-i coşmar. Doi: sugerez să vă impuneți o foame de pui. De preferat de colibri. Nu putem părăsi grota. Toată hrana de la suprafață este intens iradiată. Cu ce aveți puteți rezista 47 de zile, Singularul meu Absolut.

© Copyright Gheorghe Rogoz

Articol preluat de pe site-ul SFera Online [**www.sferaonline.ro**].

SFera Online v 2.1 - arte vizuale si literatura de anticipatie

Toate drepturile rezervate. Copyright (c) 2001 - 2010 SFera Online